Hlavná téma tejto diplomovej práce vychádza zo staršej seminárnej práce nazvanej Nepravý portrét Beatrice Cenci ako inšpirácia pre literatúru a umenie 19. až 21. storočia, ktorá vznikla v rámci Ikonografického seminára II., vedeného Prof. Lubomírem Konečným a PhDr. Hanou Hlaváčkovou na Ústave pro dějiny umění Filozofickej fakulty Univerzity Karlovy v Prahe v akademickom roku 2006/07.
Seminár s podtitulom Popisy obrazů/ Obrazy popisů bol zameraný na problematiku ekfráze v dejinách európskeho umenia od antiky až po súčasnosť. Hlavným cieľom seminárnej práce sa stalo podrobnejšie skúmanie bohatej ikonografickej tradície, ktorá sa už niekoľko storočí viaže ku talianskemu barokovému obrazu znázorňujúcemu poprsie mladej ženy, otáčajúcej ponad rameno tvár smerom k divákovi (obr.1).
Tento obraz od neznámeho autora, dnes v zbierkach Galleria Nazionale D´Arte Antica v rímskom paláci Barberini, bol koncom 18. storočia mylne identifikovaný ako portrét talianskej renesančnej šľachtičnej Beatrice Cenci. Tá bola roku 1599 popravená v Ríme za spoluúčasť na vražde svojho otca Francesca Cenciho. Krása a vznešenosť Beatrice ako i podozrenie, ktoré padlo na Francesca Cenciho, že svoju dcéru nútil do incestného vzťahu, viedli ku postupnej „glorifikácii“ tejto ženy, i napriek zločinu, ktorého sa účastnila. Beatrice, ktorá už v dobe svojej smrti získala povesť mučeníčky, sa stala pre nasledujúce generácie akýmsi symbolom Nevinnosti, čeliacej zlu, ktoré ju obklopuje. Jej zromantizovaný osud, prikrášlený množstvom poloprávd, pretrval ďalšie stáročia a získal na novej sile koncom 18. storočia, kedy bola postava Beatrice Cenci spojená s tvárou mladej ženy na rímskom obraze.